ARREST VAN HET HOF (Derde kamer)
4 juli 1985 *

In zaak 233/83,

P. Agostini en anderen, ambtenaren van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, bijgestaan en vertegenwoordigd door J. N. Louis, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij N. Decker, advocaat aldaar, avenue Marie-Thérèse 16,

verzoekers,

tegen

Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door D. Gouloussis, lid van haar juridische dienst, als gemachtigde, bijgestaan door C. Verbraeken, advocaat te Brussel, domicilie gekozen hebbende te Luxemburg bij M. Beschel, lid van haar juridische dienst, bâtiment Jean Monnet, Kirchberg,

verweerster,

betreffende een beroep tot

— onwettig- en nietigverklaring van

— de van verweerster afkomstige salarisafrekeningen over de maand december 1982, voor zover deze een afrekening bevatten ter zake van na te betalen salaris krachtens verordening nr. 3139/82 van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 22 november 1982, zonder dat deze nabetaling is vermeerderd met rente ter vergoeding van de door verzoekers geleden vermogensschade;

— voor zoveel nodig, de uitdrukkelijke of stilzwijgende afwijzing van de door verzoekers krachtens artikel 90, lid 2, Ambtenarenstatuut ingediende klachten;

— veroordeling van verweerster tot vergoeding van de door verzoekers geleden vermogensschade door betaling van een bedrag, door het Hof vast te stellen op de som van de volgens het gebruikelijke percentage berekende interessen, gekweekt over de achterstallige bedragen vanaf de respectieve vervaldata tot de dag van betaling;

* Procestaal: Frans.

— veroordeling van verweerster in de kosten van het geding krachtens artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering, alsmede, krachtens artikel 73, sub b, van dit Reglement, in de in verband met de procedure gemaakte noodzakelijke kosten, met name de reis- en verblijfkosten en het honorarium van de advocaat,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer),

samengesteld als volgt: C. Kakouris, kamerpresident, U. Everling en Y. Galmot, rechters,

advocaat-generaal: G. F. Mancini
griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur

gehoord de conclusie van de advocaat-generaal ter terechtzitting van 31 januari 1985,

het navolgende

ARREST

(omissis)

In rechte

1 Bij verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Hof op 13 oktober 1983, hebben P. Agostini en andere ambtenaren van de Commissie van de Europese Gemeenschappen beroep ingesteld strekkende tot nietigverklaring van hun salarisafrekeningen over de maand december 1982, houdende een afrekening ter zake van na te betalen salaris krachtens verordening nr. 3139/82 van de Raad van de Europese Gemeenschappen van 22 november 1982 (PB 1982, L 331, blz. 1), en, voor zoveel nodig, tot nietigverklaring van de uitdrukkelijke of stilzwijgende besluiten tot afwijzing van hun klachten in de zin van artikel 90, lid 2, Ambtenarenstatuut. Om de nietigverklaring wordt verzocht voor zover het over de periode vanaf 1 juli 1980 na te betalen salaris, ondanks het in tussentijd opgetreden koopkrachtverlies, niet is vermeerderd met de in casu gevorderde, volgens het gebruikelijke percentage berekende interessen. Het beroep strekt voorts tot veroordeling van de Commissie tot betaling van compensatoire interessen voor het koopkrachtverlies.

2 Op voorstel van de Commissie van 9 december 1980 heeft de Raad op 20 januari 1981 vastgesteld verordening nr. 187/81 houdende aanpassing van de bezoldigingen en de pensioenen van de ambtenaren en andere personeelsleden der Europese Gemeenschappen, alsmede van de aanpassingscoëfficiënten welke van toepassing zijn op deze bezoldigingen en pensioenen (PB 1981, L 21, blz. 18).

3 Aansluitend op deze verordening heeft de Raad op 10 februari 1981 vastgesteld verordening nr. 397/81 houdende vaststelling van de tabellen van de salarissen alsmede van de andere onderdelen van de bezoldiging (PB 1981, L 46, blz. 1).

4 Op 16 maart 1981 heeft de Commissie beroep ingesteld strekkende tot nietigverklaring van verordening nr. 187/81 en de artikelen 1, sub a, 2, sub a en b, en 11, eerste alinea, van verordening nr. 397/81.

5 Bij arrest van 6 oktober 1982 (zaak 59/81, Commissie/Raad, Jurispr. 1982, blz. 3329) heeft het Hof verordening nr. 187/81 en de voornoemde bepalingen van verordening nr. 397/81 nietigverklaard.

6 Ter uitvoering van dit arrest heeft de Raad, op voorstel van de Commissie van 29 oktober 1982, op 22 november 1982 verordening nr. 3139/82 vastgesteld.

7 Ter uitvoering van deze verordening heeft de Commissie in haar hoedanigheid van tot aanstelling bevoegd gezag het na te betalen salaris vastgesteld en uitbetaald.

8 Elk der verzoekers heeft op een daartoe bestemd standaardformulier een klacht in de zin van artikel 90, lid 2, Ambtenarenstatuut ingediend, stellende dat rekening moest worden gehouden met het koopkrachtverlies over de periode waarop de krachtens verordening nr. 3139/82 van de Raad vastgestelde achterstallige salarissen betrekking hadden, en gevraagd om betaling van de vertragingsrente die zijns inziens over de nabetalingen was verschuldigd.

9 Na de uitdrukkelijke of stilzwijgende afwijzing van die klachten hebben verzoekers het onderhavige beroep ingesteld.

De ontvankelijkheid

10 De Commissie werpt de volgende exceptie op ter zake van de ontvankelijkheid van de beroepen.

De aard van de salarisafrekeningen

11 Volgens de Commissie is het beroep niet ontvankelijk, omdat het is gericht tegen de salarisafrekeningen, die geen uitdrukking zijn van een besluit, doch eenvoudig maatregelen ter uitvoering van verordening nr. 3139/82 van de Raad.

12 Verzoekers betogen vooreerst, dat zij door de salarisafrekeningen niet worden gebracht in de situatie waarin zij zouden hebben verkeerd indien het salaris waarop zij recht hadden, hun op de wettelijke vervaldatum was uitbetaald; als zodanig zouden het hen bezwarende besluiten zijn, waartegen beroep in de zin van artikel 91 Ambtenarenstatuut openstaat. Zij verwijzen daartoe naar het arrest van 21 februari 1974 (gevoegde zaken 15-33/73, Schots-Kortner e.a., Jurispr. 1974, blz. 177), waarin het Hof beroepen tegen salarisafrekeningen ontvankelijk zou hebben verklaard.

13 Opgemerkt zij, dat het Hof herhaaldelijk heeft geoordeeld (laatstelijk in het arrest van 19 januari 1984, zaak 262/80, Andersen e.a., Jurispr. 1984, blz. 195), dat de salarisafrekening een bezwarend besluit kan zijn waartegen beroep openstaat. De omstandigheid dat de betrokken instelling slechts de van kracht zijnde verordeningen toepast, is daarbij niet relevant. De door de Commissie opgeworpen exceptie moet derhalve worden verworpen.

De ontvankelijkheid van de schadevordering

14 De Commissie stelt, dat het tweede onderdeel van het beroep — de schadevordering op grond van de beweerde onwettigheid van verordening nr. 3139/82 van de Raad — in feite strekt tot nietigverklaring van die verordening, en dat verzoekers, die deze verordening niet rechtstreeks hebben bestreden, niet langs de weg van een schadevordering aan de niet-ontvankelijkheid van een beroep tot nietigverklaring kunnen ontkomen om aldus tot hetzelfde resultaat te komen als wanneer zij een beroep tot nietigverklaring zouden hebben ingesteld.

15 Verzoekers antwoorden, dat elk beroep tot nietigverklaring van verordening nr. 3139/82 wegens de regelgevende aard van die handeling niet ontvankelijk zou zijn geweest. Zij wijzen erop, dat in procedures strekkende tot nietigverklaring van een verordening van de Raad, de Commissie zelf een exceptie van niet-ontvankelijkheid heeft opgeworpen en dat het Hof die exceptie heeft aanvaard in de arresten van 4 oktober 1979 (zaak 48/79, Ooms, Jurispr. 1979, blz. 3121) en 10 november 1981 (zaak 532/79, Amesz e.a., Jurispr. 1981, blz. 2569).

16 Verzoekers verwijzen naar de rechtspraak van het Hof, volgens welke in ambtenarenzaken waarin het gaat om de wettigheid van een de verzoeker bezwarende handeling, het Hof bevoegd is wat ook overigens de aard van het beroep moge zijn. Hieruit trekken zij de conclusie, dat zij zowel in hun vordering tot nietigverklaring als in die tot schadevergoeding ontvankelijk zijn, voor zover zij hebben voldaan aan de voorwaarden die het Statuut aan beroepen van ambtenaren stelt.

17 Er zij aan herinnerd, dat ingevolge artikel 184 EEG-Verdrag een partij naar aanleiding van een geschil waarbij een verordening in het geding is, de onwettigheid ervan kan inroepen. Mitsdien moet de door de Commissie opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid worden verworpen.

18 Zoals het Hof evenwel overwoog in zijn arrest van 22 oktober 1975 (zaak 9/75, Meyer-Burckhardt, Jurispr. 1975, blz. 1171), valt een uit de dienstbetrekking voortkomend geding tussen een ambtenaar en de instelling waarbij hij in dienst is, ook indien het daarbij om een beroep tot schadevergoeding gaat, binnen het kader van artikel 179 EEG-Verdrag en de artikelen 90 en 91 Ambtenarenstatuut. Bijgevolg zijn verzoekers zowel in hun vordering tot nietigverklaring als in die tot schadevergoeding ontvankelijk, mits zij voldoen aan de door het Statuut gestelde voorwaarden, die voor beide beroepswegen dezelfde zijn.

19 Te dezen zij erop gewezen, dat blijkens het dossier verzoekers in hun klachten enkel om vertragingsrente hebben gevraagd, maar niet om compensatoire interessen. Van deze laatste spreken zij voor het eerst in hun bij het Hof ingediend verzoekschrift. Hieruit volgt, dat hun beroep niet ontvankelijk is voor zover het strekt tot betaling van compensatoire interessen.

Ten gronde

20 De grond van de zaak doet vragen rijzen waarover het voltallige Hof zal hebben te bevinden.

Kosten

21 Bij de huidige stand van het geding moet de beslissing omtrent de kosten worden aangehouden.

HET HOF VAN JUSTITIE (Derde kamer),

alvorens ten gronde uitspraak te doen,

1) **Verklaart het beroep niet ontvankelijk voor zover het strekt tot betaling van compensatoire interessen.**

2) **Verwijst de zaak voor het overige naar het voltallige Hof voor het onderzoek ten gronde.**

3) **Houdt de beslissing omtrent de kosten aan.**

Kakouris Everling Galmot

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 4 juli 1985.

De griffier
P. Heim

De president van de Derde kamer
C. Kakouris